

Ποιους να αποφεύγεις

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Η ψυχική κούραση του σημερινού ανθρώπου είναι τόσο μεγάλη, ώστε συχνά δεν έχει την αντοχή να ακούει προβλήματα, ούτε να συναντά ανθρώπους με προβλήματα που εκπέμπουν μιζέρια. Ο χαρακτηρισμός «τοξικός» δίνεται σ' όσους προκαλούν στους άλλους γύρω τους αρνητικά συναισθήματα, άγχος ή δυσφορία και όχι απλά σε όσους «έχουν προβλήματα».

- [π. Ανδρέας Αγαθοκλέους](#)

Η συμβουλή, για τον τρόπο αντιμετώπισης προβληματικών ή «τοξικών» συνανθρώπων μας, συνήθως, είναι μια: απόφευγέ τους! Είναι η εύκολη λύση που δεν απαιτεί προσπάθεια και κόπο, παρά μόνο να βρούμε τον τρόπο να το κάνουμε.

Κανείς δεν μπορεί να αναγκάσει τον άλλο να προσπαθήσει για κάτι που δεν θέλει. Είναι αναγκαίον, όμως, να πούμε για τη «χαμένη ευκαιρία» που μας δίνεται με τις πιο πάνω περιπτώσεις, ώστε να αγαπήσουμε και να υπερβούμε τον εγωκεντρισμό μας, αγαπώντας και αυτούς που «δεν είναι αξιαγάπητοι».

Παρόλα αυτά, όμως, υπάρχουν και δύο περιπτώσεις ανθρώπων που η

αποστασιοποίησή μας από αυτούς είναι αναγκαία και σωτήρια:

1. Τους υποκριτές. Ο Χριστός μίλησε αυστηρά για τους Φαρισαίους της εποχής του, που φαίνεται δεν έπαψαν να υπάρχουν ακόμη και σήμερα και κυρίως στον εκκλησιαστικό χώρο. Είναι οι άνθρωποι με δύο πρόσωπα. Σκληροί απέναντι στις αδυναμίες των άλλων, χωρίς διάθεση κατανόησης και αγάπης, με έπαρση και αυτοδικαίωση.

2. Όσοι κατακρίνουν: Η κρίση - γνώρισμα του Θεού που παραχώρησε στον άνθρωπο ως εικόνα Του - μετατρέπεται σε κατάκριση. Γνώρισμά της είναι η έλλειψη της αγάπης που καλύπτει «πλήθος αμαρτιών» και ο τονισμός των πραγματικών ή υποτιθέμενων αδυναμιών και ελλείψεων. Τα λόγια της κατάκρισης «μολύνουν την ατμόσφαιρα», φυγαδεύουν τη Χάρη του Θεού και ο άνθρωπος κυριαρχείται από δαιμονικό πνεύμα.

Όσοι υποκρίνονται και όσοι κατακρίνουν έχουν την πεποίθηση ότι είναι τέλειοι και άρα δεν χρειάζονται το έλεος του Θεού. Διαχωρίζουν τον εαυτό τους από τους άλλους και κυρίως τους αμαρτωλούς. Αγνοούν την ταπείνωση του Χριστού, την αποδοχή των αδυνάτων, το αγκάλισμα των «τελώνων και αμαρτωλών», κατά το παράδειγμα του Κυρίου.

Η εμμονή στην υποκρισία και στην κατάκριση δείχνει την αμετανοησία κι άρα την απουσία της ελπίδας για σωτηρία. Τι να κάνεις σε τέτοιους ανθρώπους;... Δεν μπορείς να τους βοηθήσεις!

Γι' αυτό η αποφυγή μπορεί να ενεργήσει αφενός για δική σου προφύλαξη και αφετέρου για να δοθεί το μήνυμα της απόρριψης, όχι του προσώπου, αλλά της κατάστασής του.

Οι δοκιμασίες που μπορεί να παραχωρήσει ο Θεός στη ζωή τους, δεν έχουν την έννοια της τιμωρίας αλλά της δυνατότητας για συντριβή. Μιας συντριβής που, ενδεχομένως, να ενεργήσει ως ευκαιρία «να έλθει εις εαυτόν» και να αλλάξει στάση ζωής.

Ο Χριστός είπε στους δικούς του: «*Γίνεσθε φρόνιμοι ως οι όφεις και ακέραιοι ως αι περιστεραί*» (Μτθ. 10,16). Η σύνεση των φιδιών, που ξέρουν να ελίσσονται, και η ακεραιότητα των περιστεριών, που έχουν καλοσύνη και αγνότητα, γίνονται τα σημεία που μας δείχνουν πώς να ζούμε ανάμεσα στους ανθρώπους.

ΠΗΓΗ: [ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ](#)